



ΝΕΑ ΣΚΗΝΗ

Κυβέλα Μυράτ

Ο ΚΑΦΕΝΕΣ ΤΟΥ ΣΟΥΡΑΤ



ΕΙΣ τὴν Ἰνδικὴν χώραν Σουράτ, ὑπῆρξεν ἕνας καφενές, ὅπου ἐσύχναζον ὅλοι οἱ ξένοι περιηγῆται.

Ἡμέραν τινὰ εἰσῆλθεν ἐντὸς αὐτοῦ ἕνας θεολόγος Πέρσης, ὁ ὅποιος ἐπειτα ἀπὸ μεγάλας θεολογικὰς σπουδὰς καὶ σοβαρὰ συγγράμματά του περὶ τῆς υπάρξεως τοῦ Θεοῦ, κατήντησε ὄχι μόνον νὰ μὴν ἐννοεῖ πλέον τίποτε, ἀλλὰ καὶ νὰ γίνῃ ἀπίστος· ἐνεκεν τούτου ἐξωρίσθη παρὰ τοῦ βασιλέως τῆς Περσίας. Ὁ δυστυχὴς θεολόγος, εἶχε μαζί του ἕναν Ἀφρικανὸν δοῦλον, ὁ ὅποιος τὸν ἠκολούθει παντοῦ.

Ὅταν εἰσῆλθε στὸ καφενεῖον, ὁ Ἀφρικανὸς ἔμεινε ἀπ' ἐξω διὰ νὰ ζεσταθῇ στὸν ἥλιον, ἐνῶ ὁ θεολόγος ξαπλωμένος εἰς ἕνα σοφᾶ πίνοντας τὸ ὄπιον του, διὰ μιᾶς φωνάζει στὸν δοῦλον του :

— Βρὲ σύ, κακοῦργε, τί στοχαζέσαι, εἶναι ἢ δὲν εἶναι Θεός ;

— Ἄλλο παρὰ τοῦ εἶναι Θεός ! ἀπεκρίθη ὁ Ἀφρικανός, καὶ ἐξάγων ἕνα φυλακτὸν ἀπὸ τὴν ζώνην του : Αὐτὸς εἶνε ὁ Θεὸς ποῦ με προσ-τατεύει ἐκ γεννήσεώς μου, καὶ εἶναι καμ-μένο ἀπ' τὸν κορμὸν τοῦ ἱεροῦ ἐκείνου δέν-

δρου ποῦ τὸ λατρεύουν ὅλοι στὸν τόπον μου.

Οἱ πελάται τοῦ καφενεῖου ἐσκανδαλίσθησαν τόσον διὰ τὴν ἀπρεπῆ ἐρώτησιν τοῦ Θεολόγου καὶ διὰ τὴν ἀπάντησιν τοῦ ἀφρικανοῦ· ἕνας Βραμῆνος θυμωμένος ἐφώνησε :

— Εἶσαι τέλεια ἀνόητος νὰ πιστεύῃς πῶς ὁ Θεὸς κρόπτεται μέσα στὴν ζώγην ἑνὸς ἀνθρώπου ! Ἐνας μόνος Θεὸς ὑπάρχει, ὁ Βράμας, ὁ μεγαλύτερος τοῦ κόσμου, διότι αὐτὸς τὸν ἐπλασε, καὶ οἱ μόνοι ποῦ ἐλάβον τὴν θείαν φώτισιν εἶνε οἱ ἱερεῖς, οἱ Βραμῆνοι.

Ἄλλ' ἕνας Ἑβραῖος τὸν διέκοψε λέγων :

— Ὅχι, ὁ ναὸς τοῦ ἀληθινοῦ Θεοῦ δὲν εἶναι στὰς Ἰνδίας, οὔτε οἱ Βραμῆνοι εἶναι ἱερεῖς του. Ὁ μόνος ἀληθινὸς Θεὸς εἶναι ὁ Θεὸς τοῦ Ἀβραάμ, τοῦ Ἰσαάκ καὶ τοῦ Ἰακώβ, καὶ αὐτὸς ὑπερασπίζει καὶ ὑπεραγαπᾷ τὰ τέκνα τοῦ Ἰσραήλ. Ἐὰν μᾶς ἔχει διεσκορπισμένους στὴν γῆν, εἶναι μόνον διὰ νὰ μᾶς δοκιμάσῃ, ἀλλὰ θὰ ἔλθῃ ἡ ὥρα καθ' ἣν ὁ λαὸς του θὰ ἐπανα-κάμψῃ στὴν Ἱερουσαλὴμ καὶ εἰς αὐτὸν θὰ δοθῇ ἡ κυριαρχία τοῦ κόσμου.

Οὕτω ὁμιλῶν ὁ Ἑβραῖος, ἤρχισε νὰ κλαίῃ, καὶ ἤθελεν ἐξακολουθήσει τὴν ὁμιλίαν του, ἀλλ' ἕνας Ἰταλὸς τὸν ἠμπόδισε λέγων :

— Δὲν εἶναι ὅλα ἀληθινὰ τὰ λόγια σου, ἀλλ' ἂν ὑποθέσωμεν ὅτι ὁ Θεὸς ἠμποροῦσε νὰ ἀγαπήσῃ ἕνα λαόν του περισσότερον τοῦ ἄλ-

λου, ή καλοκαγαθία του πρὸς τοὺς Ἰσραηλί-
τας εἶνε γεγονός πάρα-πολύ παλαιόν, καὶ εἶνε
ἤδη πολλά χρόνια ὅπου δὲν ἐπέτρεψε πλέον
νὰ προστεθοῦν νέα φάλαγγες εἰς τὴν Ἰσραη-
λιτικὴν φυλὴν. Ὁ θεὸς καλεῖ στήν Καθολικὴν
ἐκκλησίαν ὅλους ὁσους θέλουν νὰ μεθέξουν
τῆς δόξης τῆς, καὶ ἡ σωτηρία εὐρίσκεται μό-
νον εἰς τοὺς κόλπους τῆς Ρωμαϊκῆς ἐκκλη-
σίας.

Εἰς αὐτὰς τὰς λέξεις εἰς ἱερεῖς διαμαρτυ-
ρόμενος, γενόμενος κάτωχρος, τοῦ ἀπῆντησεν:

— Πῶς ἡμπορεῖται σεῖς νὰ ἰσχυρίζεσθε ὅτι
ἡ σωτηρία εὐρίσκεται μόνον στήν Ρωμαϊκὴν
ἐκκλησίαν, ἐνῶ τὸ Εὐαγγέλιον μᾶς διδάσκει
ὅτι θὰ σωθοῦν ὅλοι ὅσοι ὑπηρετοῦν τὸν Ἰη-
σοῦν Χριστὸν κατὰ τὸ πνεῦμα τῶν λόγων του!

Ἐνας Τοῦρκος τελώνης, ὁ ὁποῖος ἕως τότε
ἔμενεν ἀπλοῦς ἀκροατῆς, καπνίζων ἀταράχως
τὸ τσιμποῦκι του, ἀποτεινόμενος πρὸς τοὺς
δύο Χριστιανούς λέγει:

— Σεῖς καυχᾶσθε διὰ τοὺς νεωτερισμοὺς
τῆς Χριστιανικῆς ἐκκλησίας... Σεῖς οἱ ἴδιοι
τὸ λέγετε ὅτι ἐκεῖνο τὸ ὅποιον ὑπερβεδαιεῖ
τὸ τέλος τοῦ Ἰουδαϊσμοῦ εἶναι ἡ παντελής
ἐλλειψις νέων προσελύτων. Πολὺ καλὰ, κυτ-
τάξετε ὅμως πῶς ὁ Μωαμεθανισμὸς ἐκτείνε-
ται πανταχοῦ! Εἰς τὴν Ἀσίαν, εἰς τὴν Εὐρώ-
πην ἕως τὴν Κίαν! Μόνον οἱ Μωαμεθανοὶ
θὰ σωθοῦν, καὶ μαζὶ τῶν οἱ ὁπαδοὶ τοῦ Ὀ-
σμὰρ, ἀλλ' ὅχι οἱ ἄπιστοι ἀκόλουθοι τοῦ Ἀλῆ.

Ὁ Πέρσης θεολόγος, ὅστις ἦτο ὁπαδὸς τῆς
τελευταίας θρησκείας, ἦτο ἔτοιμος νὰ ἐναν-
τιωθῇ, ἀλλ' αἰφνης ἠκούσθη ἕνας μεγάλος θό-
ρυδος στὸν καθενέ.— Χριστιανοὶ τῆς Ἀβυσ-
σινίας, Βράμανοι, Ἰνδοί, ἀκόλουθοι τοῦ Ἰσρα-
ήλ, ὅλοι ἐπανεστάτησαν ἀναμεταξύ τῶν, ὁ
καθεὶς ὑπεράσπιζεν τὴν θρησκείαν του. Μό-
νον ἕνας Κινέζος ἐσώπα, πίνων τὸ τσάι του
εἰς μίαν γωνίαν τοῦ καθενεῖου.

— Βοηθῶν με, φίλε Κινέζε — τῷ εἶπεν ὁ
Τοῦρκος — συχνάκις διηγούνται οἱ ἔμποροι
μας πῶς στήν Κίνα λατρεύονται πολλοὶ θρη-
σκεῖται, ἀλλ' ἡ προτιμότερα ὅλων εἶναι ἡ Μωα-
μεθανική.

Ὁ Κινέζος ἀφοῦ ἐσκέφθη ὀλίγον, διηγῆθη
τὰ ἑξῆς:

— Κύριοι, ἐμὲ μοῦ φαίνεται ὅτι ὁ ἐγωῖσμός
καὶ ἡ ὑπερηφάνεια τῶν ἀνθρώπων εἶναι τὰ
αἷτια ποῦ ἐμποδίζουν τὴν συμπάθειαν τῶν
διαφόρων θρησκευμάτων. Ἐὰν θέλετε νὰ με
ἀκροαθῆτε, θὰ σᾶς διηγηθῶ ἕν παραδειγμα:

— Ἦλθα στὸ Σουμάτ, ἐπὶ ἐνὸς πλοίου ὅπου
ἔκαμε τὸ γύρο τοῦ κόσμου. Φθάνοντας στήν
νῆσον Σουμάτρα, ἐκαθίσταμεν κατὰ γῆς ὑπο-
κάτω τῶν φοινίκων εἰς μικρὰν ἀπόστασιν ἀπὸ
τὰς κατοικίας τῶν ἐντοπίων. Ὁ καθένας μᾶς
ἦτο ξένος καταγωγῆς, καὶ ἠρχίσταμεν διαφό-
ρους ὁμιλίας, ὅταν αἰφνης βλέπομεν ἕναν
τυφλὸν νὰ μᾶς πλησιάζῃ: ἕνας δυστυχῆς, τυ-
φλωμένος ἐξ αἰτίας ποῦ ἐκύτταζε πάρα-πολύ
τὸν ἥλιον, καὶ τὸν κύτταζε τόσον πολὺ διὰ νὰ
τὸν ἐννοήσῃ καὶ νὰ γείνῃ κάτοχος τοῦ φωτός
του. Πολὺ ἐκοπίασε βοηθούμενος με ὅλα τὰ
μέσα τῆς ἐπιστήμης, ὠδοῦμενος ὑπὸ τῆς ἐπι-
θυμίας νὰ ἀρπάξῃ μίαν ἀκτῖνα καὶ νὰ τὴν
βάλῃ ἐντὸς φιάλης. Ἀλλ' ἐπειτα ἀπὸ ἀπει-
ρους καὶ ἀνωφελεῖς κόπους ἠσθένησαν τὰ μέ-
τια του, καὶ ὁ δυστυχῆς εἶπε καθ' ἑαυτὸν:

— Τὸ φῶς τοῦ ἡλίου δὲν εἶναι ὑγρόν, διὰ
νὰ μετατεθῇ ἀπὸ ἕν εἰς ἄλλο ἄγγειον, ἢ νὰ τὸ
κάνῃ νὰ κυμαίνεται τὸ παραμικρὸ φύσημα τοῦ

ἀέρος: τὸ φῶς τοῦ ἡλίου δὲν εἶναι φωτὶα διὰ
νὰ σβύνη με τὸ νερό: δὲν εἶναι ψυχὴ, διότι
τὰ μάτια τὸ βλέπουν: δὲν εἶναι σῶμα διατὶ
δὲν πνάνεται με τὰ χέρια. Λοιπὸν, ἀφοῦ δὲν
εἶνε οὔτε ὑγρὸ, οὔτε στερεόν, οὔτε ψυχὴ, οὔτε
σῶμα, δὲν εἶναι τίποτε καὶ δὲν ὑπάρχει! Ἐτοί-
ζαλισμένος, ἀπεφάνθη ὁ δυστυχῆς τυφλός.
Φθάσας κάτωθεν τῶν φοινίκων ὅπου ὅλοι καθή-
μεθα γύρω, ὁ δοῦλος ποῦ τὸν συνώδευε ἔκοψε
καρπὸν κόκκου, ἀπὸ τὸ περιδῆγμα τοῦ ὁποῖου
κατεσκεύασεν μικρὰν λυχνίαν ἐντὸς τῆς ὁποίας
ἔρριψε τὸ ἐλαιὸν ἐξαχθέν ἐκ τοῦ κόκκου. Ἐν-
τοσούτῳ ὁ τυφλὸς ἀνεστέναζε καὶ παρεπο-
νεῖτο.

— Εἶναι σκότος, εἶναι σκότος, λοιπὸν ὁ
ἥλιος δὲν λάμπει, δὲν ὑπάρχει!

Δὲν με μέλει, εἶπε γελῶν ὁ δοῦλος, ἰδοὺ
ὁ ἥλιός μου, δεικνύων ὑπερηφάνως τὴν μι-
κρὰν του λυχνίαν, ἰδοὺ τὸ φῶς μου!

— Εἶσαι τυφλωμένος διὰ νὰ μὴ ξεῦρης τί
εἶναι ἥλιος! ἐξεφώνησεν ἕνας χωλός: Εἶναι
ἐν ἄστρο ποῦ κάθε πρωτὶ σηκώνεται ἀπὸ τὴν
θάλασσαν καὶ τὸ βράδυ πέφτει ἐπάνω στὸ
βουνὸ τῆς νήσου μας. Ὅλοι τὸ βλέπουν, καὶ
οὐ ἀκόμη ἠθέλες τὸ βλέπει ἂν δὲν ἦσουν τυ-
φλός.

— Μὰ τί βουνὸ τῆς νήσου μας; εἶπεν ἕνας
ψαράς ὁ ἥλιος πέφτει στὴ θάλασσα!

Καὶ ἕνας Ἐδραῖος χλευάζων αὐτούς:

— Ὁ ἥλιος εἶνε ἐν ἄστρον ποῦ πέφτει στὴ
θάλασσα καὶ δὲν σβύνει. . . . Φθάνουν πλέον
αἱτῆς ἡ ἀνοησίες. Ὁ ἥλιος εἶναι ἕνας θεός
ποῦ περπατεῖ στὸν οὐρανὸ ἐντὸς ἀμάξης γύ-
ρωθεν ἐνὸς χρυσοῦ βουνοῦ.

— Λανθάνεσθε, εἶπε τότε γελῶντας ὁ Αἰγύ-
πτιος ἰδιοκτῆτης τοῦ πλοίου. ἐγὼ εἶμαι πα-
λαιὸς ναύτης, καὶ γνωρίζω τὴν Μαύρην θά-
λασσαν, τὰ παράλια τῆς Ἀραβίας, τὸ Μαγαδα-
σκὰρ καὶ τὰς Φιλιππίνας νήσους. Ὁ ἥλιος
δὲν φωτίζει μόνον τὰς Ἰνδίας, μὰ ὅλον τὸν
κόσμον. Ἰαπωνία, εἰς τὴν ἰαπωνικὴν γλῶσ-
σαν, εἶνε ἀνατολὴ τοῦ ἡλίου, διότι πράγμα-
τικῶς ἀπ' ἐκεῖ ἀνατέλλει ὁ ἥλιος καὶ ἐπειτα
δύει μακρὰ, πολὺ μακρὰ ἀπ' ἐδῶ, καὶ παρ' ἐμ-
πορὸ ἀπὸ τὰς βρετανικὰς νήσους: αὐτὸ μοῦ
τὸ ἔλεγε πάντοτε ὁ προπάππος μου!

Ἀλλ' ἀμέσως ἕνας ναύτης Ἀγγλὸς τὸν διε-
κόνε λέγων:

— Εἰς κανένα μέρος τοῦ κόσμου δὲν γνω-
ρίζουν τὴν τροχίαν τοῦ ἡλίου καθὼς εἰς τὴν
Ἀγγλίαν. Ὅλοι γνωρίζουμε πῶς ὁ ἥλιος δὲν
πέφτει εἰς κανένα μέρος, ἀλλὰ κάνει πάντοτε
τὸν γύρον τῆς γῆς. Ἐμεῖς οἱ Ἀγγλοὶ τὸ γνω-
ρίζομεν πολὺ καλὰ διατὶ εὐρισκόμεθα πάντοτε
χωρὶς ποτὲ νὰ τὸν ἀπαντήσωμεν.

Καὶ με ἕνα ραβδὶ ἐχάραξεν ἕνα κύκλον στήν
γῆν, προσπαθὼν νὰ μᾶς κάμῃ νὰ ἐννοήσωμεν
τὸν στοχασμὸν του, ἀλλὰ μὴν κατορθῶνων τί-
ποτε, καὶ στρεφόμενος στὸν κυβερνήτη τοῦ
πλοίου:

— Αὐτὸς ἐσπρόύδαζεν, εἶπε, καὶ θὰ ἐξη-
νηθῇ καλλίτερα ἀπὸ ἐμέ.

Ὁ κυβερνήτης ἦτον ἕνας νέος ποῦ ἔμενεν
ἕως τότε σιωπηλὸς ὅλοι προσήλωσαν τὸ βλέμ-
μα ἐπάνω του καὶ ἠρχισε:

— Πῶς; λανθάνεσθε, εἶπε με γλυκύτατον
ῥῆσιν. Εἶνε ἡ γῆ ποῦ γυρίζει γύρωθεν τοῦ
ἡλίου καὶ δὲν λάμπει μόνον δι' ἕνα βουνό,
διὰ μίαν μόνον νήσον, διὰ μίαν μόνον θά-
λασσαν, μὰ διὰ τόσους ἀλλοὺς πλανήτας ὡς
ἡ γῆ, καὶ ἠθέλετε τὸ γνωρίζῃ καὶ σεῖς ἂν

ὑψόνετε τὸ βλέμμα σας στὸν οὐρανὸν ἀντὶ νὰ κυττάσετε γύρω σας, καὶ ἠθέλετε πεισθῇ ὅτι ἡ πατρίς σας δὲν εἶνε προτιμότερα.

Ἐτοίωμίλῃσεν ὁ σοφός, ὅστις πολὺ ἐταξείδευσεν καὶ πολὺ παρετήρησεν τὸν οὐρανόν.

— Ναί, ἐξηκολούθησεν ὁ Κινέζος, ἡ κενοδοξία καὶ τὰ σφάλματα τῶν ἀνθρώπων εἶναι γεννήματα τοῦ ἐγωϊσμοῦ. Οἱ ἄνθρωποι πορεύονται μετὰ τοῦ Θεοῦ ὡς πορεύονται καὶ μετὰ τὸν ἥλιον. Ὁ καθείς ἠθελε νὰ ἔχη ξεχωριστὰ ἓνα Θεὸν διὰ μόνον τὸν ἑαυτὸν του, ἢ τοῦλάχιστον διὰ τὴν πατρίδα του. Κάθε λαὸς θέλει νὰ βάλῃ ἐντὸς τῆς ἐκκλησίας, ὅ,τι πολυτιμότερον τοῦ κόσμου! Ἀλλὰ καμμία τῶν ἐκκλησιῶν αὐτῶν δὲν δύναται νὰ συναγωνισθῇ μετ' ἐκείνης ποὺ ὁ Θεὸς ὁ ἴδιος ἐκτίσεν, ὅπως στὸν κόλπον αὐτῆς εἰσέρχονται ὅλοι, εἰς μίαν καὶ τὴν αὐτὴν πίστιν. Ὅλοι αὐτοὶ οἱ Ναοὶ εἶναι κτισμένοι καθ' ὁμοίωσιν τῆς μεγάλης τοῦ Θεοῦ ἐκκλησίας. Κάθε ναὸς ἔχει τὰς εἰκόνας του, τὰς βίβλους του, τὰ ἱερὰ σκεῦη του, τοὺς ἱερεῖς του. Ἀλλὰ ποῖος ναὸς εἶναι μίαν τὴν δόξαν ἀπερὰντ' ἐκτάσεως, ὡς ὁ ὠκεανός; Ποῖος βωμός, ὑψηλότερος τοῦ στερεώματος; Φωταῖα λαμπρότερα τῆς τοῦ ἡλίου. τῆς σελήνης καὶ τῶν ἀστέρων; Εἰκόνες ὡς αἱ

τῶν ἀγαθῶν ἀνθρώπων ποὺ ἀγαπῶνται ἀναμεταξύ των; Ποῖος κώδιξ ὑπάρχει ἀγνότερος τῶν διδασκαλιῶν ποὺ ἐντυπώθησαν στῆς καρδίᾳ; Ποῖον θυσιαστήριον ἔχει τόσην εὐωδία ἀρωμάτων ὅσην ἔχει ἡ ἀγάπη πρὸς τὸν πλησίον; Ποῖος βωμός δύναται νὰ ἐξιδωθῇ πρὸς μίαν ἀθάνα καὶ καθάραν καρδίαν;

«Ὅσον περισσότερον ὑψώνεται ὁ ἄνθρωπος, τόσον περισσότερον καταλαμβάνει τί εἶναι Θεός, καὶ γνωρίζων αὐτόν, ἀκόμη περισσότερον πλησιάζει εἰς αὐτόν, προσπαθὼν νὰ τοῦ ὁμοιάξῃ εἰς τὴν καλοσύνην καὶ τὴν εὐσπλαχνίαν του.

«Ὅποιος λοιπὸν βλέπει τὸν ἀληθινὸν ἥλιον τοῦ κόσμου, δὲν ἐπρεπε ποτὲ νὰ κατηγορῇ ἐκείνον ὅστις βλέπει μόνον σιὸ εἰδωλὸν του, μίαν ἀκτίνα τοῦ ἰδίου ἡλίου, οὔτε νὰ καταφρονῇ τὸν δυστυχῆ ἀπιστὸν τυφλόν, τὸν ὁποῖον δὲν θὰ φωτίσῃ πλεόν κανένα φῶς!

Ἐτοίωμίλῃσεν ὁ Κινέζος, στὸν κόλπον τοῦ Σουράτ. Ὅλοι ἐδιώπησαν καὶ ποτὲ πλεόν εἰς ἐκεῖνο τὸ μέρος δὲν ἔγεινε συζητήσεις περὶ θεοσκείας.

L. TOLSTOI

Μετάφρασε Γιάννης Καμβανέλλης

ΚΙΤΡΙΝΙΣΜΕΝΑ ΦΥΛΛΑ

ΤΑ ΖΑΡΙΑ



Ν ἀπὸ τὰ πάγκαλα ἀνοιξιὰ-τικὰ δειλινά, ποὺ αἱ ἀθηναϊκαὶ δύσεις παρουσιάζουν τὴν πλουσιωτέραν ποικιλίαν τῶν γρυμμῶν καὶ τῶν χρωμάτων, μεταβάλλουσαι τὸ γαλανὸν μας στε-

ρέωμα εἰς πῖνακα γοητευτικὸν μεγαλοφαντάστου ζωγράφου, ἐμπνέοντα τὰ γλυκύτερα αἰσθήματα εἰς τὴν ψυχὴν, τὴν ὅποιαν πληροῦν ἀπὸ ῥέμβην μεθυστικὴν, εὐρέθη εἰς τοὺς Στύλους ὁ ποιητής, διψῶν ν' ἀπολαύσῃ ἰδανισμοὺς καὶ ὄνειρα, γεννῶμενα κατὰ τὴν ὥραν ἐκείνην τοῦ λυκόφωτος ἀπὸ τὴν ἔκστασιν, εἰς τὴν ὅποιαν βυθίζει ἡ προσήλωσις πρὸς τὴν καλλονὴν τοῦ λειποφυγίσματος τῆς ἡμέρας...

Τὸ βλέμμα του, περιφερόμενον μετὰ θάμβους ἀνὰ τὸ πανόραμα, ὅπερ ἐξελίσσεται γύρω του, ὑπὸ τὴν ἀντανάκλασιν τῶν ἱριδώσεων τοῦ λυκόφωτος εἰς τὸ κυανοῦν βάθος τοῦ Σαρωνικοῦ, καθίστατο διερμηνεὺς τῶν θαυμασιῶν εἰς τὴν ψυχὴν, ἥτις ἐνθουσιωδῶς ἐπλκαστοῦργει εἰς ἀρμονικοὺς στίχους τῆς μαγείας τὸν ὕμνον, ὅτε διέκρινε διαστίζον τὸ ὅσῳ γραφικὸν τόσῳ καὶ ἔρημον ἐκεῖνον περιβάλλον ζεῦγος θνητῶν, ἐρχόμενον νὰ ταπεινωθῇ καὶ αὐτὸ πρὸ τοῦ ἀφθάρτου φυσικοῦ μεγαλείου.

Μολοντί δυσανασχέτησας, διότι διεκόπτετο τοιοτοτρόπως ἡ ῥέμβη του ἐξήταξε μὲ ὄμμα ἐρευνητικὸν τὸ ζεῦγος ἐκεῖνο καὶ μετ' ὀλίγον

ἀνεγνώριζεν ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ ἀνδρὸς φίλην φυσιογνωμίαν.

Πρὸ τῆς ἀντιπαρόδου τὸν ἐχαίρετισε προσηνῶς καὶ ἦτο ἕτοιμος ν' ἀναλάβῃ τὴν ἀνὰ τὰς ἀτέρμονας σφαίρας τῆς ιδέας ῥεμβώδη τῆς φαντασίας του περιπλάνησιν, ὅταν ὁ φίλος του τὸν ἀνεκάλεσε:

— Καὶ τί γίνεσαι, Γιωργάκη; ἔλα νὰ σοῦ συστήσω καὶ τὴν κυρίαν μου!..

Ἐπηκολούθησε θερμῇ σύστασις καὶ θερμότερος χαιρετισμός.

Ἀλλ' ἤδη μὲ τὸ ἐταντικόν του ἐκεῖνο βλέμμα περιεργαζόμενος τὸ ἀρτισύστατον θῆλυ ἡσάκνετο γοητεῖαν ὅλον ἐν αὔξουσιν, δέσμευμα ἀλλόκοτον, καὶ τὸ θάμβος του πρὸ τῆς καλλονῆς τοῦ ἐμφύχου αὐτοῦ ἰσοφάριζεν ἤδη τὸ θάμβος ποὺ εἶχεν αἰσθανθῇ πρὸ ὀλίγου ἐν τῇ προσηλώσει πρὸς τὸ κάλλος τοῦ ὑπερόχου ἀψύχου περιβέλλοντος.

Ὁ γύρω μαγευτικὸς κόσμος περιεστέλλετο, κατὰ τὴν ἀθάναν ῥῆσιν—ἐν τῷ προσώπῳ τῆς ὡραίης καὶ ἡπρὸς ἐκεῖνα ἄφρονος λατρεία ὠγκοῦτο καὶ συνεκεντροῦτο εἰς τὴν περιστολήν του.

Τὸ ἡσθάνθη καὶ ἐκείνη ἄρχε; ὁ ἤλεκτριςμός, οὕτινος ἡ διέχυσις ἐδέσμευσεν τὸν ποιητὴν προῦκάλεσαν ὁμοίαν διάχυσιν τοῦ ἑτερονύμου στοιχείου τοῦ παρ' αὐτῷ συσσωρευμένου;

Ἐγένετο ἀνταλλαγή ἡλεκτρικῶν ῥευμάτων ἀλληλεγκένωσις ἡλεκτρικῶν συμπτυκνωτῶν;